

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 5T/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121010392
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Fujerík
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121010392.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Jurajom Fujerikom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18.08.2022 v Prešove takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný
F. Q., Z.. XX.XX.XXXX V. X., K.. B. X., Š. Č.. XXXX/XX,

u z n á v a s a z a v i n n é h o , ž e

dňa 26.9.2020 v obci V. Š. vo firme Q. F. - T. prevzal finančnú hotovosť vo výške 1.000,- € od Q. F. na náklady spojené s cestou a prepravou tovaru do Slovinska, ktorú mal ako vodič nákladnej kamiónovej prepravy vykonať pre jeho firmu, čo však neurobil, prácu nevykonal a prevzatú finančnú hotovosť doposiaľ nevrátil, čím tak Q. F., B. V. Š. Č.. X, H.. X. spôsobil škodu vo výške 1.000,- €,

t e d a

- prisvojil si cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu,

č í m s p á c h a l

prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 364 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody na 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona súd zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň ruší výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T 3/2022 zo dňa 07.01.2022, právoplatný dňa 07.01.2022, ktorým bol obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 2 roky a 6 mesiacov, a zároveň ruší výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T 18/2022 zo dňa 01.07.2022, právoplatný dňa 01.07.2022, ktorým bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Ostatné výroky týchto rozhodnutí ostávajú týmto nedotknuté.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému Q. F. - T., Q. F. X. V.Á. Š. X, D.: XXXXXXXX škodu vo výške 1 000,- Eur.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov podal na Okresnom súde Prešov dňa 11.03.2021 obžalobu pod sp. zn. 2Pv 597/20/7707 - 7 na obžalovaného F. Q. pre skutok, ktorého sa mal tento obžalovaný dopustiť tak, ako je tento skutok uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku a ktorý prokurátor v podanej obžalobe právne kvalifikoval ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona.

Obžalovaný F. Q. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.05.2021 po poučení v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil, že je nevinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie v obžalobe prokurátora za vinu. Preto súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedka - poškodeného, prečítaním obsahu listinných dôkazov, vrátane pripojených spisov a zistil tento skutkový stav:

Obžalovaný F. Q. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že podľa neho v tomto prípade nemohla byť naplnená objektívna ani subjektívna podstata trestného činu sprenevery, pretože škoda, ktorá vznikla, nastala podľa neho na oboch stranách a to tak na jeho strane, ako zamestnanca, tak aj na strane Q. F. ako zamestnávateľa. Je si vedomý toho, že došlo ku škode, avšak konaním neznámeho páchatela, ktorý mu peniaze ukradol alebo jeho nedbanlivosťou. V tom čase bol dosť mladý a z práce, ktorú považoval za zodpovednú, sa tešil. Počas doby, keď pracoval u pána F. nemal z jeho strany žiadne záznamy ani upozornenia a svoju prácu vykonával poctivo a zodpovedne. Presný deň si nepamätá ale peniaze prevzal od poškodeného Q. F. deň predtým, než mal pre poškodeného F. vykonať prepravu. Poškodený mu dal v hotovosti 1.000,- Eur v stoeurových bankovkách na náklady spojené s prepravou či už na naftu alebo iné veci, ktoré bude treba platiť. Žiaden príjmový a výdavkový pokladničný doklad si nespisovali. Následne keď peniaze prevzal, nasadol do dodávky a bol ju odstaviť na E. R., kde mal v tom čase svoje auto, do ktorého prestúpil z dodávky a následne sa presunul domov s tým, že prácu mal vykonať až na druhý deň. Peniaze, ktoré predtým preložil do svojej peňaženky nechal v aute. Potom večer bol iba doma a na druhý deň, keď išiel do dodávky s tým, že ide vykonať cestu pre poškodeného zistil, že peňaženka s peniazmi v dodávke nie je a v tom strese ju začal všade hľadať. Prehľadal celú dodávku, svoje osobné vozidlo, hľadal ju aj doma a keď ju nenašiel, tak okamžite telefonicky kontaktoval poškodeného a povedal mu, čo sa stalo. Poškodený mu povedal, že má s dodávkou prísť k nemu. Tak k nemu prišiel, kde sa ho poškodený spýtal, ako mu to nahradí a vtedy on poškodenému povedal, že nemá takú finančnú hotovosť a navrhol mu, že to bude splácať. Na to mu poškodený povedal, že on mu to nemôže sťahovať po nejakých malých čiastkach z výplaty. On poškodenému povedal, že sa bude snažiť tie peniaze od niekoho požičať, aby mu to vrátil. Pýtal sa známych a jeden kamarát mu slúbil, že mu s tým bude vedieť pomôcť. On čakal dva týždne ale ten kamarát ho iba naťahoval. Následne mu prišla ponuka na prácu v zahraničí, tak išiel pracovať do zahraničia, kde sa dozvedel, že na neho bolo podané trestné oznámenie. Počas obdobia, keď bol v zahraničí, opomínal prijímanie pošty a reagovanie na ňu. Za tú dobu bol schopný si našetriť štartovací kapitál a myslel si, že to konanie, ktoré predchádzalo súdu, bude pokračovať ako občianskoprávny spor. Očakával, že mu bude doručená výzva na uhradenie škody. Preto ho prekvapuje, že došlo až k tomu, že bol súdom odsúdený. Úprimne sa ospravedlnil poškodenému za vzniknuté problémy a vyjadril ochotu nahradiť plnú výšku škody aj do 7 dní. Je mu ľúto, že došlo k takejto veci. Obžalovaný ako dôvod trestného oznámenia na svoju osobu uviedol, že on poškodenému nedvíhal telefón, čo bola hlúposť a mali si to vydiskutovať. Na základe toho mal podľa neho poškodený podozrenie, že mu tie peniaze nechce vrátiť. Keď bol v zahraničí, poškodeného nijako nekontaktoval a myslel si, že mu príde nejaká výzva. Krádež peňazí na polícii nehlásil lebo sa na tom nedohodol s poškodeným. On bol z toho v strese a nevedel, či peniaze boli ukradnuté alebo či ich stratil. Peniaze nechal v dodávke na sedadle spolujazdca. Myslel si, že v tej peňaženke mal aj občiansky a vodičský preukaz ale potom občiansky preukaz našiel vo vrecku bundy a vodičský preukaz nenašla jeho mama asi o týždeň zapadnutý medzi sedadlom, keď upratovala auto. Obžalovaný poškodenému povedal, že nemôže vykonať cestu, pretože stratil doklady a že si vybavuje nový občiansky preukaz, čo bola pravda ale následne si ho už nebol vybaviť.

Za účelom odstránenia rozporov súd na hlavnom pojednávaní prečítal časť výpovede obžalovaného z prípravného konania zo dňa 03.02.2021, kde uvádzal, že čo sa týka jeho občianskeho preukazu, ten v peňaženke nemal ale našiel ho vo vrecku rukávu jeho bundy. Bol z toho celého vystresovaný, lebo u poškodeného si našiel dobrú prácu a mrzelo ho, že svojou chybou stratil jeho peniaze a sklamal jeho dôveru. Preto mu následne klamal ohľadom vybavovania nového občianskeho preukazu. Priznáva, že žiadny nový občiansky preukaz si nevybavoval a klamal poškodenému preto, lebo chcel natiahnuť čas, aby nejakým spôsobom pozháňal peniaze, aby ich mohol vrátiť a veľmi sa pred ním hanbil. Obžalovaný k tejto svojej výpovedi z prípravného konania na hlavnom pojednávaní uviedol, že táto výpoveď je pravdivá a keď našiel občiansky preukaz, poškodenému klamal, že si občiansky preukaz ide vybavovať. Potvrdil, že poškodenému tvrdil, že si vyberie peniaze z účtu, keď si vybaví občiansky preukaz. To však nebola pravda a v skutočnosti čakal, že mu s tým pomôže kamarát. Poškodenému sa hanbil povedať, že nemá takú sumu a zaklamal mu, že ju má. Účet mal v R. B.. Za práce v zahraničí dostal zaplatené, presnú sumu si nepamätá ale za mesiace november a december dostal asi 3.000,- Eur.

Svedok - poškodený Q. F. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že niekedy v septembri 2020 mu zavola obžalovaný, že má záujem o prácu vodiča. On obžalovanému vysvetlil podmienky práce, do ktorých štátov jazdia, platové podmienky s tým, že práca je na živnosť. Obžalovaný si následne vybavil potrebnú živnosť a vykonal pre neho asi 2 prepravy, jednu do Čiech a jednu do Rumunska. Medzitým sa stalo, že mal aj iné ponuky na prepravu ale obžalovaný mu nebral telefón. Potom sa jeho kamarátovi pokazilo auto a on potreboval zabezpečiť prepravu. Preto zavola obžalovanému a ponúkol mu prepravu do Slovinska, s čím obžalovaný súhlasil. Následne v sobotu prišiel obžalovaný k nemu, pripravili auto, v ktorom bol tovar a obžalovaný mal vysvetlené, že tovar musí byť v pondelok nadržaný v Slovinsku, teda v nedeľu už musel vyraziť na cestu. V nedeľu o desiatej hodine mu obžalovaný zavola, že stratil doklady a on sa ho opýtal, že keď stratil doklady, či stratil aj jeho peniaze, ktoré mu v sobotu dal v hodnote 1.000,- Eur na náklady spojené s prepravou. Tie peniaze poškodenému doniesla jeho družka P. A. a ona ako aj druhý vodič P. V. boli pri odovzdávaní peňazí prítomní. Obžalovaný mu povedal, že okrem dokladov stratil aj peniaze a on obžalovanému povedal, aby ich skúsil ešte pohľadať. O 11.10 hod. až 11.15 hod. prišiel obžalovaný k nemu s tým, že nič nenašiel. On pozháňal iného šoféra, obžalovanému povedal, nech ich ešte hľadá a v pondelok nech si vybaví urýchlene doklady, aby nečakal 30 dní. V pondelok volal obžalovanému a on mu povedal, že bol nahlásiť stratu a že si vybavuje nové doklady, že čaká na SMS, kedy budú hotové. Následne každý deň obžalovanému volal, či už tie doklady má a to sa opakovalo 14 dní. Obžalovaný ho stále ubezpečoval, že čaká na doklady. Následne v pondelok mu obžalovaný zavola, že už má doklady a ide k nemu. On sa obžalovaného opýtal, či stihol vybrať aj peniaze lebo predtým ho obžalovaný stále ubezpečoval, že peniaze na účte má a to z predaja auta, že on mu ich dá, že to nie je problém, len nemal občiansky preukaz. Preto sa obžalovaného spýtal, či bol vybrať peniaze a on mu odpovedal, že nebol, že to nestihol a že rovno ide z úradu, kde mu vydali doklady a nestihol ísť do banky. Následne obžalovanému hovoril, že má prepravu do Francúzska a či je ochotný tam ísť. Vysvetlil obžalovanému, že keď chce ísť do Francúzska, musí byť zaregistrovaný na francúzskom úrade a preto obžalovaného požiadal, aby mu dal svoj občianky, aby mohol obžalovaného zaregistrovať. Obžalovaný mu povedal, že nemá pri sebe doklady a že ich bol odniesť domov. On sa obžalovaného opýtal, že ako mohol nechať doklady doma lebo obžalovaný bol u neho na aute. Obžalovaný mu odpovedal s tým, že ich bol odniesť domov lebo po Prešove nenosí doklady pri sebe. On sa na to obžalovaného opýtal, že keď ich nenosí pri sebe, nemohol ich ani pred dvoma týždňami stratiť. Obaja sa rozišli s tým, že obžalovaný ide do banky vybrať peniaze a že mu peniaze večer donesie, čo neurobil. On obžalovanému volal asi šesťkrát, potom mu obžalovaný nedvihol telefón a potom večer mu obžalovaný povedal, že bol s mamou u lekára ale že ráno peniaze donesie. Na druhý deň mu zase obžalovaný nedvihol telefón celý deň a tak obžalovanému napísal, že to nahlási na políciu. Odvtedy sa s obžalovaným nerozprával a napísal mu len SMS, aby mu vrátil telefón, za ktorý platí paušál. Niekedy koncom decembra mu obžalovaný telefón vrátil tak, že mu ho vhodil do schránky. Žiadnu ponuku, kedy mu obžalovaný vráti peniaze od obžalovaného nedostal. Rozišli sa tým, že obžalovaný ide do banky vybrať peniaze a že mu ich donesie. Od prvej chvíle to bola zo strany obžalovaného motanica. Obžalovaný sa mu nepreukázal novým občianskym alebo vodičským preukazom po ich strate.

Rovnaké skutočnosti, ktoré vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uvádzal svedok - poškodený uviedol aj v podanom trestnom oznámení, ktoré podal do zápisnice na OO PZ Kapušany dňa 16.10.2020 a ktorého obsah súd na hlavnom pojednávaní v rámci dokazovania prečítal.

Z exekučného príkazu a z upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke vydaného súdnym exekútorom P. D. X. v konaní vedenom pod sp. zn. 128Ex 674/20 vyplýva, že

sa voči obžalovanému vedie exekúcia formou prikázania pohľadávky z účtu v banke na základe nároku oprávneného R. I. X., T..Q.. na sumu 360,01 Eur.

Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR vyplýva, že obžalovaný F. Q. má evidovaných sedem priestupkov, z toho šesť priestupkov je proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 zákona o priestupkoch a jeden priestupok z 02.03.2019 proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch.

R. B., T..Q.. súdu na základe jeho žiadosti dňa 07.06.2022 doručila oznámenie, že o obžalovanom neboli ku dňu vybavenia žiadosti súdu (31.05.2022) v ich bankovom systéme nájdené žiadne informácie. Uvedené stanovisko banky sa vzťahuje k pobočke zahraničnej banky R. B. C. J. T. Q., T..Q.. v Slovenskej republike.

Z odpisu Registra trestov SR generovaného elektronicky ku dňu 17.08.2022 týkajúceho sa obžalovaného vyplýva, že obžalovaný F. Q. bol doposiaľ 3 krát súdne trestaný, pričom všetky jeho odsúdenia predstavujú odsúdenia tunajším súdom v konaniach vedených pod sp. zn. 33T 7/2020 (odsúdenie č. 1), pod sp. zn. OT 3/2022 (odsúdenie č. 2) a pod sp. zn. 4T 18/2022 (odsúdenie č. 3). Súd spisy predstavujúce všetky uvedené odsúdenia pripojil a na hlavnom pojednávaní v rámci dokazovania prečítal ich podstatnú časť.

Zo spisu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 33T 7/2020 vyplynulo, že dňa 31.01.2020 podal prokurátor obžalobu na obžalovaného F. Q. pre skutok, ktorý prokurátor právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 156 ods. 1 a § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Dňa 08.06.2020 vydal súd trestný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.07.2020 a ktorým súd uznal obžalovaného F. Q. za vinného, že dňa 25.5.2019 asi o 03.00 hod. v X. na F. R. Č.. XX v reštaurácii K. bezdôvodne fyzicky napadol T. B. tým spôsobom, že ju 3-krát päťou ruky udrel do oblasti tváre, nosa a pravého oka, v dôsledku čoho sa táto zohla, pričom týmto konaním jej spôsobil zranenia, a to zlomeninu nosových kostí bez posunu úlomkov a krvný výron pod oboma očnicami, ktoré zranenia si vyžiadali liečenie spojené s práceneschopnosťou od 25.5.2019 do 8.6.2019. V čase, keď sa T. B. zohla, tak následne fyzicky napadol aj za ňou stojaceho Q. L. tým spôsobom, že ho viackrát päťami rúk udrel do oblasti tváre, čím týmto konaním mu spôsobil zranenia, pomliaždenie čela vľavo a krvný výron v okolí oboch očníc, ktoré zranenia si vyžiadali liečenia spojené s práceneschopnosťou v trvaní od 25.5.2019 do 6.6.2019, pričom pri zachovaní právnej kvalifikácie tohto skutku z podanej obžaloby uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok a zároveň povinnosť nahradiť škodu poškodenej zdravotnej poisťovni R. vo výške 360,01 Eur.

Zo spisu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. OT 3/2022 vyplynulo, že dňa 06.01.2022 podal prokurátor obžalobu na obžalovaného F. Q.A. pre skutok, ktorý právne kvalifikoval ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Súd vydal dňa 07.01.2022 trestný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.01.2022 a ktorým súd uznal obžalovaného F. Q. za vinného, že dňa 04.01.2022 asi o 20.00 hod. v X., na A. Q., na mieste prístupnom verejnosti na chodníku v blízkosti G. A., bezdôvodne fyzicky napadol tam idúceho P. F. a to tak, že ho rukami sotil a následne ho kopol do oblasti achilovky na nohe, v dôsledku čoho poškodený spadol tvárou na zem a utrpel tržnozmliaždenú ranu v oblasti pravého obočia, tržnozmliaždenú ranu hornej pery vpravo zasahujúcu do ústnej predsiene a plošné odreniny v oblasti tváre vpravo, ktoré zranenia si podľa znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo vyžadujú liečenie spojené u zamestnaného s práceneschopnosťou najmenej 12 dní a pri zachovaní právnej kvalifikácie skutku z podanej obžaloby mu uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 2 roky a 6 mesiacov a v rámci probačného dohľadu mu uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne sa ospravedlniť poškodenému a zamestnať sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

Zo spisu vedeného na tunajšom súde pod sp. n. 4T 18/2022 vyplynulo, že dňa 14.06.2022 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Prešov návrh na schválenie dohody o vine a treste uzavretej s obžalovaným F. Q.. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 01.07.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť vyhlásením dňa 01.07.2022 dohodu o vine a treste schválil a uznal obžalovaného za vinného, že dňa 07.02.2022 v čase okolo 02.35 h v X. na ul. K., v podchode pred barom T., fyzicky napadli poškodených G.

A.Í. a F. C. a to tak, že po predchádzajúcej slovnej konverzácii a vzájomnom naťahovaní s poškodeným F. C., obvinený F. Q. jedenkrát kopol poškodeného F. C., ktorý ležal na zemi, ľavou nohou do tela a následne ho viackrát udrel pravou rukou do oblasti tváre, prekročil ho a ďalej udieral pravou rukou do oblasti hlavy, a v tom istom čase Q. O. (odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T 13/2022 zo dňa 13.06.2022) a L. Š. (odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T 13/2022 zo dňa 13.06.2022) stiahli na zem pred schodmi do baru poškodeného G. A. a ods. Q. O. ho pravým kolenom kopol do oblastí hlavy počas toho ako poškodený G. A. ležal otočený tvárou k zemi, následne ods. L. Š. kopol poškodeného pravou nohou jedenkrát do temnej oblasti hlavy a ods. Q. O. ďalej opakovanne kopal pravým kolenom poškodeného G. A. do oblasti hlavy a následne ho udrel niekoľkokrát pravou rukou do oblasti hlavy, čím spolu s ods. Q. O. T. H.. L. Š. poškodenému F. C. spôsobil tržnozmliaždenú ranu pod ľavou očnicou s dobou liečenia 5-6 dní a poškodenému G. A.Í. spôsobil pomliaždenie lícovej oblasti obojstranne a pomliaždenie nosa s dobou liečenia 5-6 dní, pričom obvinený F. Q. bol rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T 3/2022 zo dňa 7.1.2022, právoplatný dňa 7.1.2022, odsúdený za spáchanie prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., pričom tento skutok súd v súlade s dohodou o vine a treste právne kvalifikoval ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a uložil mu dohodnutý trest vo výmere 6 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a poškodených odkázal s náhradou škody na civilný proces.

Obžalovaný k predchádzajúcim odsúdeniam na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa k nim stal ľahostajne, keďže to boli podmienené tresty ale posledný trest už bol nepodmienečný a tento celý vykonal. To viedlo k zmene jeho postoja a správania, snaží sa správať zodpovedne, po výkone trestu sa zamestnal a chce viesť riadny život.

Súd vykonal všetky dôkazy, ktorých vykonanie navrhli strany trestného konania a ktoré sám považoval za potrebné vykonať na to, aby mohol spoľahlivo ustáliť, aký skutok sa stal, či tento skutok napĺňa znaky niektorého z trestných činov v zmysle Trestného zákona, a ak áno, akého a či tento skutok majúci povahu trestného činu spáchal obžalovaný. Súd tiež vykonal všetky dôkazy potrebné na to, aby v prípade vyslovenia viny obžalovaného za spáchaný trestný čin mohol rozhodnúť o uložení primeraného a spravodlivého trestu a to tak z hľadiska jeho druhu ako aj výšky. Súd pritom vyhodnocoval všetky dôkazy a informácie z nich vyplývajúce samostatne, avšak zároveň v spoločnom kontexte, ktorý vytvárajú.

Vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam prejednávanej trestnej veci, ktoré našli svoj odraz vo formulácii skutkovej vety uvedenej vo výrokovvej časti tohto rozsudku súd zdôrazňuje, že ani vo výpovedi obžalovaného a ani vo výpovedi svedka - poškodeného Q. F. neboli zistené žiadne podstatné rozpory ohľadom skutkového deja, ktorý bol uvedený v obžalobe. Obžalovaný ako aj poškodený zhodne potvrdili, že obžalovaný sa zamestnal u poškodeného, kde pracoval ako šofér nákladnej kamiónovej prepravy, pričom dňa 26.09.2020 prevzal od poškodeného podnikajúceho na základe živnostenského oprávnenia finančnú hotovosť 1.000,- Eur, ktorá mala byť použitá na náklady spojené s prepravou tovaru do Slovinska, ktorú mal obžalovaný na požiadanie poškodeného vykonať v nasledujúci deň. Obžalovaný však túto prepravu nevykonal a jemu zverené finančné prostriedky poškodenému nevrátil, čím poškodenému spôsobil škodu vo výške 1.000,- Eur. Ani tieto skutkové okolnosti obaja hlavní aktéri v osobách obžalovaného F. Q. a poškodeného Q. F. nespochybňovali a preto ani súd nepovažoval za nevyhnutné bez návrhu strán konania realizovať výsluchy iných svedkov k týmto okolnostiam (napr. družky poškodeného a vodiča poškodeného).

Vzhľadom na vyššie uvedené súd uznal obžalovaného za vinného zo spáchania skutku tak, ako je tento skutok uvedený v skutkovej vete výrokovvej časti tohto rozsudku, pretože má za nepochybné preukázané, že sa tento skutok stal.

Obrana obžalovaného vo vzťahu k obžalobe prokurátora spočívala v spochybnení tohto konania ako trestného činu s tým, že absentovali zákonné znaky tohto trestného činu z hľadiska subjektívnej stránky predstavujúcej zavinenie. Obžalovaný uvádzal, že tieto peniaze stratil a pokúšal sa ich nájsť a keď sa mu to nepodarilo, tak o tom informoval poškodeného s tým, že mu tieto peniaze vráti, čo sa ale do dňa vyhlásenia rozsudku nestalo. Tento spor považoval za spor občiansko - právny, pretože aj jemu mohla byť krádežou spôsobená škoda (nevedel, či peniaze stratil alebo mu ich ukradli), celá situácia ho mrzí a je si vedomý, že poškodenému spôsobil škodu ale nebolo to jeho vinou.

Princíp utlima ratio predstavuje zásadu subsidiarity represie, čo znamená, že prostriedky trestného práva sa majú použiť až ako krajný prostriedok štátu na ochranu určitým, trestným zákonom taxatívne vymedzeným spoločenským vzťahom v prípade, že prostriedky iných právnych odvetví na ochranu takýchto vzťahov sú neúčinné. Prednosť tak má civilné (obchodné) konanie pred trestným konaním, teda trestné právo nemá byť použité ako prvé ale naopak. Vo vzťahu k zavineniu súd uvádza, že je obligatónym znakom trestného činu z hľadiska jeho subjektívnej stránky, keďže zásada zodpovednosti za zavinenie patrí medzi základné zásady trestného práva (bez zavinenia niet trestného činu). Zvinenie predstavuje vnútorný psychický vzťah páchatel'a k objektívnym znakom trestného činu, k objektu alebo predmetu útoku alebo následkom trestného činu. Pri zavinení musí byť prítomná vedomostná a vôľová zložka, teda páchatel'ova vedomosť založená na vnímaní a predstavách páchatel'a o určitej skutočnosti a aj jeho chcenie. Je potrebné zdôrazniť, že páchatel'ov úmysel spáchať trestný čin môže byť výslovný alebo konkludentný, teda z jeho konania alebo iných úkonov môže byť vyvodený tento úmysel.

Práve správanie sa obžalovaného po tom, čo došlo k spáchaniu skutku dáva súdu priestor, aby vyslovil záver o úmysle obžalovaného tento skutok spáchať a prisvojiť si tým peniaze, ktoré mu boli poškodeným zverené. Obžalovaný ani nepopieral iný titul prevzatia peňazí od poškodeného s tým, že tieto peniaze poškodený na obžalovaného z hľadiska vlastníckeho práva nepreviedol ale boli stále v majetku poškodeného a obžalovanému ich len zveril za konkrétnym účelom. Obžalovaný predovšetkým klamal poškodenému o tom, že stratil aj doklady a to vodičský a občiansky preukaz, ktoré mal mať spolu s peniazmi, čo nebola pravda a túto lož priznal aj v prípravnom konaní a tiež aj pri odstraňovaní rozporov na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný mal teda celý čas doklady k dispozícii a mohol teda vykonať prepravu nielen do Slovinska ale neskôr aj do Francúzska. Obžalovaný tak celý čas fingoval poškodenému vybavovanie dokladov a účelom tohto jeho konania bola snaha oddialiť ním deklarovaný výber peňazí z banky, v ktorej, ako zistil súd z oznámenia R. bank ani nikdy nemal zriadený žiadny účet a peniazmi nedisponoval. Obžalovaný však poškodenému klamal, že peniaze v banke má. Následne sa začal poškodenému zatajovať, čo nesvedčí o ním deklarovanom úmysle peniaze zaplatiť. Napokon mu v tom nič nebránilo po odchode do zahraničia za prácou, kde ako sám uviedol, posledné dva mesiace zarobil asi 3.000,- Eur. Vedel pritom o svojom dlhu a jeho tvrdenie, že čakal na nejakú výzvu od exekútora alebo súdu súd považuje len za výhovorku, ktorá nemala žiaden podklad v správaní sa poškodeného, ktorý mu nedeclaroval, že to bude riešiť súdnou cestou formou občiansko - právneho sporu ale že podá trestné oznámenie. Uvedené konane obžalovaného, ktorý sám priznal, že nemal v tom čase dost' peňazí na vrátenie nasvedčuje jeho motívu pre spáchanie trestného činu, pretože je zrejmé, že aj suma 1.000,- Eur bolo pre neho dostatočne vysoká finančná čiastka, aby mal záujem si ju prisvojiť. Ak by napokon, ako to sám tvrdil poškodenému, mal v banke finančné prostriedky a tieto by poškodenému ihneď vrátil, absentoval by nielen motív jeho činu ale pravdepodobne aj úmysel obžalovaného tento trestný čin spáchať a obrana obžalovaného by bola v takom prípade účinná. Ale všetky tieto prvky v jeho správaní sa po čine spolu vo vzájomnom kontexte vytvárajú priestor na to, aby súd mohol vysloviť záver, že si obžalovaný chcel prisvojiť finančné prostriedky poškodeného, ktoré mu boli poškodeným zverené za účelom úhrady výdavkov na cestu, k ich prisvojeniu aj došlo a týmto konaním obžalovaný chcel spôsobiť na cudzom majetku škodu malú, ktorou je v zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona suma zodpovedajúca aj sume 1.000,- Eur. Obžalovaný tak naplnil všetky obligatórne znaky prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, pričom z hľadiska subjektívnej stránky konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Trestného zákona. Tento priamy úmysel pokrýva tak objekt trestného činu, ktorým je ochrana majetku iného, predmet útoku, motív konania ako aj následok trestného činu, ktorým je spôsobenie škody poškodenému.

Preto súd z týchto dôvodov uznal obžalovaného Michala Spišáka za vinného zo spáchania prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, pretože konanie uvedené v skutkovej vete rozsudku napĺňa všetky obligatórne znaky tohto trestného činu a tento nepochybne spáchal obžalovaný.

Aby trest mohol zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om, musí v sebe zahŕňať jednak prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona. Zároveň trest musí vyjadrovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Súd zväžil všetky okolnosti rozhodné pre druh a výmeru trestu, podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

U obžalovaného súd nezistil prítomnosť žiadnej z poľahčujúcich okolností v zmysle § 36 Trestného zákona, pričom ľútosť vyslovená obžalovaným sa nevzťahovala k jeho trestnoprávnemu konaniu ale iba k tomu, že peniaze stratil a poškodil tak Q. F. a v budúcnosti chce viesť riadny život, čo ale nemožno považovať za právne účinné priznanie a úprimnú ľútosť /§ 36 písm. l) Trestného zákona/, pretože táto sa musí vzťahovať tak ku skutku z trestnoprávneho hľadiska a nie ako ju vyslovil obžalovaný k vzťahu s poškodeným, ktorý ale podľa neho samého nemal trestnoprávny rozmer. Na strane druhej súd u obžalovaného zistil prítomnosť dvoch priťažujúcich okolností. Prvou z nich je tá, že obžalovaný spáchal viac trestných činov /§ 37 písm. h) Trestného zákona/, pričom v tomto prípade súd vychádzal zo skutočnosti, že obžalovanému ukladal súhrnný trest odňatia slobody za zbiehajúcu sa trestnú činnosť viacerých trestných činov. Ďalšou priťažujúcou okolnosťou je to, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený /§ 37 písm. m) Trestného zákona/, pričom súd prihliadol na to, že obžalovaný tento trestný čin spáchal v skúšobnej dobe podmienčne odloženého výkonu trestu odňatia slobody v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 33T 7/2020, kedy sa na neho neuplatňuje fikcia neodsúdenia.

Obžalovaný zároveň tejto trestný čin spáchal skôr, ako boli súdom prvého stupňa vyhlásené odsudzujúce rozsudky v konaniach vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 0T 3/2022 a pod sp. zn. 4T 18/2022 za iné trestné činy, a preto súd vo vzťahu k týmto dvom odsúdeniam uložil obžalovanému v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody podľa zásad pre ukládanie úhrnného trestu, teda ukladal trest podľa tohto zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Tým je prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 2 Trestného zákona, pri ktorom Trestný zákon stanovuje trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov až 3 roky. Pri prevažujúcom pomere priťažujúcich okolností k poľahčujúcim okolnostiam 2:0, súd v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona postupom podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona zvýšil dolnú hranicu vyššie uvedenej trestnej sadzby o jednu tretinu a pri ukladaní trestu vychádzal z takto určenej trestnej sadzby od 16 mesiacov až do 3 rokov.

Súd pri ukladaní trestu zohľadnil osobu obžalovaného, ktorý bol už v čase spáchania prejednávaneho trestného činu právoplatne odsúdený ale za iný druh trestnej činnosti. Obžalovaný tiež nemal záujem túto škodu uhradiť, pretože ak by tomu tak bolo, mal na to takmer dva roky a neurobil tak, hoci bol zamestnaný. Uvedené spolu s absenciou priznania svedčí pre negatívny postoj obžalovaného k trestnej činnosti. Na strane druhej je podľa názoru súdu vzhľadom na závažnosť trestného činu a následok ním spôsobený postačujúce uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, teda v trvaní 16 mesiacov, pričom súd prihliadol aj to, že tento trestný čin ukladá ako nepodmienečný, pretože jednak ho obžalovaný spáchal v skúšobnej dobe, kedy ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona vylučuje podmienený odklad trestu a jednak z dôvodu, že ho ukladá ako súhrnný trest k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom v konaní vedenom pod sp. zn. 4T 18/2022 a súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest, vo vzťahu ku ktorému sa ukladá. Tento trest bude pre obžalovaného dostatočne odradzujúci, aby v budúcnosti páchal trestnú činnosť a zároveň ho bude viesť k tomu, aby si uvedomil dôsledky svojho konania, čo aj sám obžalovaný na hlavnom pojednávaní deklaroval. Tento trest tak podľa presvedčenia súdu napĺňa u obžalovaného, ako vekom mladého človeka nielen represívny ale aj výchovný účel trestu.

Súd zároveň v rámci uloženého súhrnného trestu zrušil aj výroky o trestoch uložené obžalovanému v konaniach vedených pod sp. zn. 0T 3/2022 a 4T 18/2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Nakoľko obžalovaný nebol pred spáchaním prejednávaneho trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, súd za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Pretože poškodený si náhradu škody riadne a včas uplatnil a škoda je pri tomto trestnom čine jeho materiálным následkom, súd priznal poškodenému, ako fyzickej osobe podnikajúcej na základe živnostenského oprávnenia nárok na náhradu škody vo výške 1.000,- Eur, ktorá mu bola spôsobená nevrátením finančných prostriedkov a ku ktorej zaviazal obžalovaného, ako jej pôvodcu, pričom

obžalovaný v priebehu konania ani svoju zodpovednosť za škodu nepopieral. Preto boli splnené podmienky na priznanie nároku na náhradu škody v adhéznom konaní a vykonané dokazovanie bolo postačujúce na rozhodnutie o náhrade škody.

Z vyššie uvedených dôvodov súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Poučenie: Proti tomu rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Prešov. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.